NARAȚIUNILE STRATEGICE ÎN DISCURSUL DE SECURITATE ÎN CONTEXT ELECTORAL: ABORDARE TEORETICĂ ȘI EMPIRICĂ [1]

STRATEGIC NARRATIVES IN SECURITY DISCOURSE IN AN ELECTORAL CONTEXT: THEORETICAL AND EMPIRICAL APPROACH

CZU :327 :342.843(478)
DOI: https://doi.org/10.53783/rgsnrm2025.05

Aurelia PERU-BALAN, doctor habilitat în științe politice,
conferențiar universitar,
Institutul de Cercetări Juridice, Politice și Sociologice al
Universității de Stat din Moldova
e-mail: peruaurelia@gmail.com
ORCID: 0000-0001-5199-0540

Rezumat

În acest studiu ne propunem să investigăm modul în care narațiunile strategice sunt construite, adaptate și utilizate în discursul de securitate în context electoral, pornind de la o abordare teoretică și empirică integrată. Punctul de plecare al cercetării îl constituie interesul pentru înțelegerea felului în care actorii politici recurg la discursuri de securitate pentru a modela percepțiile publice asupra riscurilor, a legitima decizii politice și a consolida sprijinul electoral. Partea empirică a cercetării utilizează analiza de conținut ca metodă principală de investigație, aplicată asupra a trei discursuri publice susținute de președinta Republicii Moldova Maia Sandu în context electoral.

Cuvinte-cheie: *narațiune strategică, discurs de securitate, context electoral, dezinformare, Republica Moldova, instituție prezidențială.*

Summary

In this study we aim to investigate how strategic narratives are constructed, adapted and used in security discourse in an electoral context, starting from an integrated theoretical and empirical approach. The starting point of the research is the interest in understanding how political actors resort to security discourses to shape public perceptions of risks, legitimize political decisions and consolidate electoral support. The empirical part of the research uses content analysis as the main investigative method, applied to three public speeches delivered by President of the Republic of Moldova Maia Sandu in electoral context.

Keywords: *strategic narrative, security discourse, electoral context, disinformation, Republic of Moldova, presidential institution.*

[1] Articolul este elaborat în cadrul subprogramului 01.05.01 **Securitatea națională a Republicii Moldova în contextul aderării la Uniunea Europeană: abordări juridice, politologice și sociologice**, realizat de Institutul de Cercetări Juridice, Politice și Sociologice al Universității de Stat din Moldova.

Introducere

Discursul de securitate este un concept fundamental în studiile de securitate, științele politice și comunicare, care se referă la modul în care problemele sunt prezentate și construite ca amenințări la adresa securității**,** prin intermediul limbajului și al cadrului narativ folosit de actori instituționali (statul, armata, media, experți etc.).

Prin urmare, discursul de securitate reprezintă o categorie de discurs politic prin care un actor politic anunță despre o amenințare care pune în pericol statul, ordinea socială, valorile sau identitatea națională. Această idee vine din teoria securitizării, dezvoltată de Școala de la Copenhaga. În opinia unor autori care reprezintă Scoala de la Copenhaga, cum ar fi B. Buzan, O. Waever, discursul de securitate este actul prin care un actor politic «securitizează» o problemă, adică o transformă într-o chestiune de securitate, prin intermediul unui *discurs public,* care o prezintă ca pe o amenințare existențială ce necesită măsuri excepționale de securitizare. « O problemă este securitizată atunci când este prezentată ca o amenințare existențială la adresa unui obiect de referință de către un actor securitizant care câștigă suficientă acceptare a publicului»[1].

Dacă e să luăm în conciderare faptul că Școala de la Copenhaga a venit cu propunerea de a extinde agenda de securitate astfel, încât să includă și aspecte din afara domeniului militar, „transformând elementele non-militare în potențiale amenințări la adresa securității «[2]. Astfel, securitizarea este descrisă ca un „act de vorbire" prin care actorii influenți, cum ar fi liderii politici și factorii de decizie, califică anumite probleme drept amenințări existențiale la adresa securității naționale sau regionale. Cu alte cuvinte, nu orice problemă este o problemă de securitate în sine**,** ci devine una doar dacă este «construită» ca atare în discursul politic sau mediatic.

Conform teoriei securitizării propusă de Școala de la Copenhaga (Buzan, Wæver și de Wilde, 1998), un actor politic poate transforma o problemă politică obișnuită într-o chestiune de securitate, apelând la un discurs alarmist care justifică măsuri extraordinare. În acest context, potrivit lui Thierry Balzacq actorul politic devine concomitent și „agent securitizant": „dincolo de actul de vorbire de bază și validarea venită din partea audienței, actul de securitizare completează procesul prin adoptarea fie a unor măsuri extraodinare, fie a unor alte tipuri de acțiuni de către actorul securizant, constată Balzacq" [3].

Dintr-o perspectivă empirică, Thierry Balzacq propune o reconceptualizare a teoriei securitizării, articulată în jurul **a trei ipoteze fundamentale**, care permit transpunerea acesteia din plan teoretic în cercetarea empirică.

Prima ipoteză este **centralitatea publicului**, care susține că succesul unui act de securitizare depinde nu doar de formularea discursivă a unei amenințări de către actorul politic, ci mai ales de **acceptarea acesteia de către publicul re-**

levant. Publicul devine astfel un participant activ în procesul de securitizare, iar relația dintre vorbitor și audiență capătă o dimensiune constitutivă proactivă, nu doar reactivă.

A doua ipoteză este **codependența dintre context și** *agenții securitizatori*, conform căreia acțiunea securitizatoare nu se desfășoară într-un vid, ci este condiționată de **contextul social, cultural, instituțional și istoric** în care are loc. *Agenții securitizatori* își exercită capacitatea de acțiune în limitele cadrului contextual, dar în același timp pot modela și transforma acest context prin procesul de securitizare.

Cea de-a treia ipoteză este **forța structurată a „dispozitivului"**, care extinde analiza securitizării dincolo de dimensiunea discursivă, subliniind rolul **practicilor, instituțiilor, tehnologiilor și instrumentelor** implicate în producerea și menținerea securității. „Dispozitivul" (în sens foucauldian) oferă o infrastructură materială și instituțională care conferă stabilitate și eficiență procesului de securitizare.

Prin integrarea acestor trei ipoteze, Balzacq oferă o bază solidă pentru investigarea empirică a securitizării, utilizând metode precum analiza discursului, urmărirea proceselor, cercetarea etnografică și analiza conținutului, aplicate pe studii de caz extinse.

În abordarea propusă de D.Bigo discursul de securitate este analizat ca practică instituțională și discursivă**,** care nu doar identifică amenințări, ci creează «insecuritate» în mod activ, pentru a justifica acțiuni politice [4].

În această logică, discursul de securitate este un discurs *politic persuasiv*. Întru accentuarea dimensiunii persuasive, vom menționa că un discurs de securitate este construit în baza unor **elemente -cheie** :

1. *Identificarea unei amenințări* (externe sau interne); prezentarea acesteia ca gravă, urgentă și existențială;
2. *Identificarea unui inamic* - fie intern sau extern - prezentat ca pe un pericol major omiprezent sau unul iminent;
3. *Chemarea la acțiune* – legitimarea unor decizii politice speciale pentru a „proteja" statul, societatea.

Promovarea elementelor-cheie din discursul de securitate se realizează prin construcția unor narațiuni persuasive, care, în contextul dat, devin *narațiuni strategice.*

Așadar, ce înseamnă «narațiune strategică»?

Narațiunea strategică este un concept central în comunicarea de securitate, relații internaționale și studii media. În esență, se referă la povestiri coerente și *persuasive* create și diseminate de actori statali sau non-statali pentru a influența percepțiile, opiniile și comportamentele publicului țintă, în scopul atingerii unor obiective strategice.

Emile Simpson definește narațiunea strategică ca fiind «*o explicație susținută a unei politici publice, care are ca scop conturarea percepțiilor și influențarea comportamentului publicului, atât intern cât și extern*» [5].

Conceptul de narațiune strategică a fost teoretizat în mod esențial de **Miskimmon, O'Loughlin** și Roselle (2013), care definesc *narațiunile strategice* ca fiind «instrumente prin care actorii politici construiesc semnificații comune despre trecutul, prezentul și viitorul relațiilor internaționale, în scopul influențării comportamentului altor actori și al modelării mediului politic și informațional».

Pentru a explica ordinea mondială în schimbare – ascensiunea BRICS, dilemele schimbărilor climatice, sărăciei și terorismului, dificultatea de rezolvare a conflictelor – autorii explorează modul în care actorii formează și proiectează narațiuni și modul în care terții interpretează și interacționează cu aceste narațiuni. Conceptul de narațiune strategică reunește cele mai importante concepte de relații internaționale, inclusiv legăturile dintre putere și idei; internațional și național; actori statali și nestatali.

Potrivit autorilor, narațiunile strategice nu sunt simple relatări descriptive ale realității, ci „construcții deliberate", menite să legitimeze anumite politici, să susțină o anumită imagine de sine (identitate) sau să redeseneze ordinea globală. Ele se manifestă pe **trei niveluri interdependente**:

1. „***Narațiunile sistemice***", care oferă o viziune asupra arhitecturii internaționale (ex: cine sunt liderii, cine sunt amenințările);
2. „***Narațiunile de identitate***", care exprimă cum un actor se definește și cum dorește să fie perceput;
3. „***Narațiunile tematice"***, care vizează politici specifice (ex: războiul, terorismul, securitatea energetică).

Prin această abordare, autorii susțin că, în contextul globalizării și al conflictelor hibride, narațiunile strategice devin „arme soft de influențare", în care controlul sensului este la fel de important ca și controlul teritoriului [6]. Astfel, Miskimmon, O'Loughlin și Roselle propun cadrul conceptual al narațiunilor strategice pentru a rupe „cămașa de forță" a puterii soft și a avansa cercetarea influenței internaționale în mediul media contemporan. [7].

Narațiuni strategice prezintă atât posibilitățile, cât și limitele comunicării și puterii și aduce o contribuție importantă la teoretizarea și studierea empirică a relațiilor internaționale contemporane. Liderii politici, diplomații și cetățenii recunosc că modul în care se manifestă comunicarea modelează politica globală.

Suntem de acord cu abordarea oferită de Joanna Szostck - Conceptual, narațiunea startegică este metamorfoza pe care soft power -ul a suferit-o în debutul secolului XXI. [8].

O abordare originală fenomenului oferă Lucian Dumitrescu, care identifică

două aspecte ale narațiunii de securitate - *narațiuni strategice* și *contra-narațiuni strategice.*

Dumitrescu consideră că „trăsătura principală a narațiunilor strategice este aceea că demonstrează un obiect de referință din câmpul securității și, simultan, îl legitimează pe actorul securizării. Totodată, autorul este de părerea că narațiunile strategice sunt preponderent negative, de tipul „*self-other*". Ele polarizează masiv și sunt utile din punct de vedere politic [9].

De regulă, orice narațiune strategică este însoțită de cel puțin o *contra-narațiune strategică*. Prin urmare, o narațiune strategică poate fi apreciată ca discurs negativ de securitate, iar alta ca discurs pozitiv de securitate. Deci mai multe narațiuni strategice pot intra în competiție pentru inima și mintea unui public, cu consecința reducerii relațiilor internaționale la următoare problemă: a cui poveste câștigă[10] ?

Putem ajunge la deducția că, de fapt**,** narațiunea strategică este instrumentul soft utilizat de actorii puterii, în special la nivel național, iar contra-narațiunea strategică este, prin contrariu, instrumentul opoziției. În contextul geopolitic actual, acestea pot fi narațiunile euro-integraționiștilor pe de o parte și narațiunile statalișilor, suveraniștilor, pe de altă parte.

În principiu, orice narațiune strategică securizează. Pe scurt, o narațiune strategică indică cine e vinovat de producerea unui eveniment, cu consecința transformării respectivei entități într-o amenințare de securitate.

- **Teoria securitizării în discursul politic și aplicabilitatea ei în contextul Republicii Moldova**

Studiu de caz : discursul președintei Maia Sandu în contextul alegerilor parlamentare din 28 septembrie 2025

Narațiunile strategice joacă un rol esențial în procesul de comunicare și mobilizare a publicului în contextul campaniilor electorale. Impactul acestora devine semnificativ amplificat pe fundalul intensificării propagandei, promovată atât de actori externi, cât și de actori interni. În astfel de contexte, miza politică și socială a acestor narațiuni crește considerabil, contribuind la conturarea percepțiilor publice asupra riscurilor și amenințărilor la adresa securității naționale.

La 28 august, odată cu startul campaniei electorale pentru alegerile parlamentare, Președinta Maia Sandu adresează un mesaj atât concurenților electorali, cât și tuturor cetățenilor, conținând elemente și narațiuni legate de securitatea națională. În mesajul său, alegerile parlamentare nu sunt prezentate ca o simplă competiție democratică, ci ca o veritabilă bătălie pentru supraviețuirea statului moldovean ca entitate suverană și democratică. Astfel, elementele-cheie ale securitizării sunt evidente:

Construcția dușmanului - inamicul extern și complicii interni

„*Kremlinul aruncă cu sute de milioane de euro pentru a cumpăra sute de mii de voturi pe ambele maluri ale Nistrului, dar și în afara țării. Oamenii sunt intoxicați zilnic cu zeci de minciuni..*”

Această abordare plasează procesul electoral în afara logicii politice obișnuite și îl tratează ca pe un act de apărare națională. Discursul face apel la o retorică binară de tip «noi versus ei», specifică discursurilor de securitate și de criză. Rusia este desemnată în mod explicit ca actor ostil, cu intenții distructive la adresa Republicii Moldova și a regiunii:

«Dacă Rusia ajunge să controleze Moldova, consecințele vor fi directe și periculoase... Europa se va termina la hotar cu Moldova... Regiunea transnistreană ar fi destabilizată.»

Apoi- imaginea dușmanului intern :

„Rusia nu acționează singură. Kremlinul are complici în Moldova. “Ei nu au țară, ei au doar stăpâni... Ei nu cred în Rusia sau în Europa. Ei cred doar în bani.”

Această strategie discursivă are rolul de a delegitima opoziția politică, nu doar prin critică ideologică, ci prin acuzații de colaborare cu un inamic extern. În contrast, opoziția este prezentată ca ilegitimă nu doar politic, ci și etic. Alegerea între cele două tabere este transformată într-o alegere între bine și rău, între loialitate și trădare, între demnitate și corupție. Această strategie este frecvent utilizată în discursurile de tip electoral cu miză securitară, pentru a mobiliza emoțional electoratul și a delegitima votul pentru adversari.

Dimensiunea emoțională și simbolică a discursului

Discursul abundă în expresii simbolice și emoționale menite să genereze o reacție afectivă puternică în rândul cetățenilor:

Dar Moldova e casa noastră. Și casa noastră nu e de vânzare. Casa noastră se ține pe oamenii noștri demni - voi sunteți zidul pe care se ține pacea și viitorul copiilor noștri. „Să nu o vindem hoților și să nu le permitem altora să o vândă.” Să fim demni de Moldova noastră! Să nu o vindem hoților și să nu le permitem altora să o vândă!

Contextul în care discursul este rostit – în ajunul alegerilor parlamentare din 28 septembrie 2025 – conferă textului o funcție electorală clară. Discursul urmărește:

1. Mobilizarea electoratului pro-european prin stimularea fricii și a responsabilității naționale;/ *Dacă Rusia ajunge să controleze Moldova, consecințele vor fi directe și periculoase pentru țara noastră și pentru întreaga regiune. Toți moldovenii vor avea de suferit, indiferent cu cine*

au votat. Europa se va termina la hotar cu Moldova. Fondurile europene se vor opri la Prut. Libertatea de circulație s-ar putea încheia. Pământul nostru ar putea deveni rampă de infiltrare spre regiunea Odesa. Regiunea transnistreană ar fi destabilizată./

2. Crearea unui cadru moral superior pentru propria tabără politică, prezentată ca unică apărătoare a interesului național.

Astfel, discursul îmbină funcția de securitizare politică cu cea de mobilizare electorală, într-un context în care frontierele dintre sfera securității și cea a competiției democratice devin tot mai difuze, permițând instrumentalizarea fricii în scopul consolidării capitalului politic.

Discursul președintei Maia Sandu din 28 august 2025 reprezintă un exemplu relevant de **discurs de securitate politică într-un context electoral construit din narațiuni strategice**.

1. Narațiunea anti-corupție: «*Nu vă lăsați atrași în scheme murdare de corupție electorală»* . Corupția este prezentată ca o amenințare, dar și ca un potențial instrument utilizat de forțe externe pentru a submina integritatea procesului democratic. Apelul la raportarea actelor de corupție și la informare din surse oficiale funcționează ca o strategie de mobilizare a cetățenilor.
2. Narațiune anti-dezinformare: «*Fiți atenți la informațiile false... să ajutați rudele să se informeze corect».* Prin aceasta emițătorul cultivă reziliența societală împotriva propagandei, legitimează intervențiile statului în spațiul informațional și creează o cultură a vigilenței.
3. Narațiunea unității: «*Să ne ținem uniți și drepți pentru ca Moldova să iasă învingătoare».* Aici este un model de dihotomie etică - cetățenii buni *vs*. cei care trădează interesul național.

Prin urmare, mesajul Președintei Maia Sandu conține o serie de narațiuni strategice clar conturate, care urmăresc să securitizeze contextul electoral, să mobilizeze populația împotriva corupției și dezinformării și să întărească coeziunea socială în fața unor amenințări percepute ca sistemice. Aceste narațiuni nu sunt doar retorică electorală, ci instrumente de guvernare și reziliență democratică într-un context geopolitic tensionat.

Prin tehnicile specifice de securitizare, prin identificarea clară a unui inamic extern și a complicilor interni, dar și prin folosirea unei retorici emoționale și simbolice, discursul transformă alegerile parlamentare într-un act de apărare a statului și a identității naționale. Astfel, granițele dintre retorica de campanie și discursul de criză dispar, într-o formulare strategică ce vizează atât protejarea ordinii democratice, cât și consolidarea capitalului politic în fața unui electorat profund polarizat.

Spre deosebire de marile puteri, care definesc mediul internațional de secu-

ritate prin narațiuni strategice sistemice, în cazul Republicii Moldova discursul de acest tip evidențiază exclusiv amenințările de securitate la adresa sa. Deși, în unul din discursuri politice de securitate se încearcă elucidarea rolului Moldovei intr-un mediu volatil de securitate. Discursul Maei Sandu în Parlamentul UE, din 9 septembrie 2025:

„Moldova poate să ajute Europa, are experiență în războiul hibrid. Prin teoria *Framing (agenda –setting), Moldova este prezentată ca partener valoros, nu ca victimă.*

Anul trecut am stat drepți la alegeri, acum trebuie să alegem un Parlament care să ne ducă în UE".

- **Declarațiile Președintei Maia Sandu în urma ședinței Consiliului Suprem de Securitate din 30 iulie 2025: prezența narațiunilor strategice**

Discursul prezentat este un discurs de securitizare clasic, în care o situație politică (ingerința externă în alegeri) este transformată într-o amenințare existențială la adresa statului și democrației. Prin acest proces, autoritățile solicită susținerea publicului și legitimează măsuri speciale sau excepționale.

Important pentru un discurs de securitate este identificarea actorilor principali, adică desemnarea inamicului și construcția pericolului. Discursul identifică Rusia drept actorul ostil, cu intenția explicită de a controla Republica Moldova prin alegerile din septembrie. Este sugerată ideea despre o operațiune centralizată, sistemică, care vizează nu doar instabilizarea, ci capturarea totală a instituțiilor democratice. Totodată, este elaborată o hartă a influenței ruse, structurată în trei tipuri de vehicule politice „pentru a-și băga oamenii în următorul parlament, cu scopul de a obține controlul asupra puterii în RM":

1. Așa-zisul curentul suveranist, care nu are nimic în comun cu suveranitatea țării noastre, și care are ca sarcină promovarea alternativei de dezvoltare a Moldovei prin subordonarea intereselor Republicii Moldova intereselor Federației Ruse, dar și promovarea euroscepticismului.
2. Curentul populist-agresiv, instrumentat direct de gruparea criminală Șor. În special, prin activități de destabilizare și construirea rețelelor de cumpărare a voturilor. Aceste forțe își propun să racoleze persoane violente pentru proteste. Se planifică acțiuni prin implicarea altor grupări de crimă organizată și comiterea unor acte de vandalism asupra instituțiilor statului.
3. Proiecte politice care țintesc electoratul proeuropean moderat și proiecte sub "steag fals". Federația Rusă este și în spatele unor candidați independenți, care nu sunt controlați direct, dar care sunt susținuți indirect pentru a umple spațiul informațional cu critici "echidistante" la adresa statului și a unor concurenți electorali.

Toate aceste proiecte politice se coordonează din același punct de comandă și urmează să primească finanțare și sprijin propagandistic de la Moscova, în mare parte prin schemele de corupție organizate de gruparea Șor.

Analizele instituțiilor arată 10 instrumente principale de interferență în procesele politice și electorale din Moldova:

1. **Coruperea electorală și finanțarea ilicită externă** în alegerile din 28 septembrie – inclusiv prin criptomonede, rețele de „cărăuși" și scheme de spălare de bani. (Cei care-și vând votul riscă o amendă de la 25.000 de lei la 37 500 de lei).
2. **Campanii de manipulare informațională străină.** Minciunile, scrisori, apeluri, mesaje, acte - toate false - vor intoxica zilnic spațiul nostru informațional.
3. ***Organizarea protestelor plătite* –** proteste artificiale în schimbul unor recompense financiare, cu scopul de a epuiza și debusola, de a crea percepția falsă a unor nemulțumiri largi în societate, de a destabiliza ordinea publică și de a pune presiune imensă pe instituțiile statului.
4. **Atacuri cibernetice asupra infrastructurii digitale care asigură** desfășurarea alegerilor și asupra altor obiective de infrastructură critică. Crearea de platforme false sau clonarea surselor oficiale
5. **Folosirea bisericii în scopul unui stat străin și instrumentalizarea religiei** – pentru a induce sperietori și a radicaliza diverse categorii de populație. (Acțiuni ale fundației „Eurasia" înregistrată de echipa lui Șor, cu sprijin extern indirect, posibil FSB)
6. **Utilizarea platformelor online de comunicare. În primul rând Telegram**. Pe Telegram se organizează în grupuri închise mobilizarea la proteste și distribuirea informațiilor despre recompense pentru participarea la proteste și, mai ales, organizarea schemelor de corupere a alegătorilor. Sigur că sunt folosite și alte platforme: TikTok, Facebook și Instagram. Pe TikTok observăm crearea a mii de conturi pentru a amplifica mesajele anti-UE și anti-guvernamentale.
7. **Implicarea crimei organizate în acțiuni de destabilizare presupune** antrenarea reprezentanților lumii interlope în organizarea acțiunilor de destabilizare în instituțiile penitenciare, dar și în afara acestora. Implicarea mediului de sportivi de risc. Acțiuni coordonate de unii lideri ai grupărilor criminale organizate precum Caramalac și Pruteanu.
8. **Sabotarea procesului electoral în diaspora.**
9. **Influențe de tip hibrid în raport cu electoratul din UTAG și stânga Nistrului:** instruiri ale unor grupuri afiliate grupării Șor, acțiuni ale actorilor de acolo în favoarea unor forțe politice, acțiuni de corupere a alegători-

lor din regiune, mobilizare și deplasare organizată, utilizarea platformelor online pentru distribuirea falsurilor.

10. **Mobilizarea și radicalizarea online –** dezvoltarea de celule digitale care promovează extremismul și instigă la ură și nesupunere civică. Și inclusiv pentru aceste acțiuni sunt și vor fi folosiți influenceri plătiți de Kremlin.

Concluzii

Discursul de securitate este un tip de discurs politic prin care un lider atrage atenția asupra unor pericole sau amenințări care pot afecta țara, societatea sau valorile importante. Prin acest discurs, oamenii politici explică de ce anumite lucruri trebuie făcute urgent sau de ce este nevoie de măsuri speciale. În același timp, discursul de securitate arată cum funcționează puterea politică și cum un lider poate influența opinia publică. Un alt aspect important este că, prin acest discurs, se pot justifica decizii care, în alte condiții, ar fi greu de acceptat – cum ar fi limitarea unor drepturi, cheltuieli mari pentru apărare sau schimbări rapide în politicile publice.

În contextul instabilităților globale, al conflictelor hibride și al crizelor politice interne, discursul de securitate a devenit o componentă esențială a retoricii politice contemporane. Discursul de securitate este un model de discurs politic care face vizibile mecanismele puterii politice. Discursul de securitate este mai mult decât o reacție la amenințări externe sau interne. Dincolo de dimensiunea comunicativă, discursul de securitate este și o formă de exercitare a puterii simbolice. Discursul de securitate - prin relevanța și impactul narațiunilor strategice - devine un instrument de comunicare persuasivă , dar și un atribut al puterii liderului politic. Astfel, liderii care recurg la discursuri de securitate nu doar comunică o viziune asupra realității, ci în reorganizarea ordinii sociale**.**

În concluzie, articolul evidențiază faptul că narațiunile strategice reprezintă un element central al discursului politic contemporan, având capacitatea de a modela percepțiile publice asupra securității și de a influența raportul dintre lideri și cetățeni. În contextul electoral, aceste narațiuni nu doar reflectă prioritățile politice ale actorilor implicați, ci devin instrumente prin care se construiește consensul, se gestionează temerile colective și se consolidează legitimitatea politică într-un spațiu marcat de competiție și tensiuni geopolitice. Rezultatele evidențiază predominanța narațiunilor valorice și identitare, centrate pe orientarea pro-europeană, pe consolidarea statului de drept și pe combaterea amenințărilor hibride. De asemenea, se remarcă utilizarea discursului de securitate ca instrument de mobilizare electorală, de construire a unei imagini de lider responsabil și de consolidare a sentimentului de apartenență la un proiect comun de dezvoltare și stabilitate –Uniunea Europeană, care furnizează pace și securitate.

Referinţe bibliografice

1. Buzan, B., Wæver, O., & de Wilde, J. (1998). Security: A New Framework for Analysis. Boulder, CO: Lynne Rienner Publishers.
2. Buzan, B., Wæver, O., & de Wilde, op.cit.
3. Balzacq Th. 2011). Securitization Theory How Security Problems Emerge and Dissolve. Routledge. ISBN 9780415556286 272 Pages
4. Bigo, D. Security and Immigration: Toward a Critique of the Governmentality of UneaseAlternatives 27 (2002), Special Issue, 63-92 https://migrantsproject.eu/wp-content/uploads/2020/08/Bigo_Security-and-Immigration.pdf
5. Simpson, Emile. 2012. War From the Ground Up: Twenty-First-Century Combat as Politics. Oxford: Oxford University Press. ISBN 978-0199327881
6. Miskimmon Alister, O'Loughlin Ben, Roselle Laura. Strategic Narratives: Communication Power and the New World Order *Routledge Studies in Global Information, Politics and Society* Routledge, 2014. 240p.
7. Roselle, Laura, Miskimmon, Alister and O'Loughlin Ben, 'Strategic Narrative: A New Means to Understand Soft Power', Media, War & Conflict 7/1 (2014) pp. 70–84.
8. Szostek, J. (2017) Defence and promotion of desired state identity in Russia's strategic narrative. Geopolitics, 22(3), pp. 571-593. https://eprints.gla.ac.uk/167877/1/167877.pdf
9. Dumitrescu, Lucian. Narațiuni startegice în România: certitudini și incertitudini privind rolul României", https://www.researchgate.net/publication/338409198_Naratiuni_strategice_in_Romania_certitudini_si_incertitudini_privind_rolul_national, vizitat 12.10.2025
10. Rossele, Laura, Miskimmon, Alister, Ben O'Loughlin, "Strategic narrative. A new means to understand soft power" în Media, War & Conflict, 2014, 7 (1), p.71
11. Zellner, Wolfgang. Security Narratives in Europe A Wide Range of Views Wolfgang Zellner (ed.) 218 p. ISBN 978-3-8487-4507-4 (Print) 978-3-8452-8750-8 (ePDF) 1st Edition 2017
12. Discurs Maia Sandu https://presedinte.md/rom/comunicate-de-presa/presedinta-maia-sandu-a-venit-cu-un-mesaj-pentru-toti-cetatenii-si-concurentii-electorali-la-inceput-de-campanie-electorala-pentru-alegerile-parlamentare-din-28-septembrie, vizitat 01.09.25
13. Discurs Maia Sandu https://presedinte.md/rom/discursuri/declaratiile-presedintei-maia-sandu-in-urma-sedintei-consiliului-suprem-de-securitate-din-30-iulie-2025,vizitat 12.08.2025